

SAHĪH-Ī BUHĀRĪ'DE
OSMAN EZ-ZINNŪNEYN (R.A.)

Ve Peygamber (S): "Kim Rûme Kuyusu'nu kazdırırsa ona cennet vardır" buyurdu da, o kıryuyu Usmân kazdırdı (ve vakfetti).

Ve yine Peygamber (S): "Her kim zorluk ordusunu teçhiz ederse, onun için cennet vardır" buyurdu da akabinde o orduyu Usmân techîz etti.

Ebû Mûsâ (R) şöyle demiştir: Peygamber (S) bir bustâna girdi de bana bustânın kapısını bekleyip korumamı emretti. Derken bir adam geldi, izin istiyordu. Peygamber:

— "Ona izin ver ve kendisini cennetle müjdele" buyurdu. Kapıyı açınca Ebû Bekr'le karşılaştım.

Sonra diğer biri geldi, izin istiyordu. Peygamber yine:

— "Ona izin ver ve kendisini cennetle müjdele" buyurdu.

Gördüm ki o da Umer'miş.

Sonra başka biri geldi, o da izin istiyordu. Peygamber biraz sustu, sonra:

— "Ona izin ver ve kendisine isabet edecek belâ ve imtihan üzerine cennetle müjdele" buyurdu.

Kapıyı açınca Usmân ibn Affân ile karşılaştım.

Peygamber (S) içinde su olan bir yerde oturmuş idi, iki diz kapağı yâhud bir diz kapağı açılmıştı. Usmân oraya girince Peygamber hemen açık olan yerini örttü.

Ubeydullah ibn Adıyy ibni'l-Hıyâr haber verdi ki, Mısver ibn Mah-rame ile Abdurrahmân ibnu'l-Esved, Ubeydullah ibn Adıyy'e:

— Seni ana bir kardeşi el-Velîd (ibn Ukbe ibn Ebî Muayt) için Usmân'la konuşmandan men' eden nedir? İnsanlar el-Velîd hakkında ithamı çoğaltmışlardır, dediler.

(Ubeydullah dedi ki:) Bunun üzerine ben Usmân'a gitmeyi kasedtim. Namaza çıktığı zaman ona:

— Benim sana bir hacetim var, o hacet sana nasihattir, dedim.

Usmân:

— Ey insan! dedi.

Bunun üzerine ben Usmân'ın yanından ayrıldım da Mısver ile Abdurrahmân'm yanına döndüm. Bu sırada Usmân'ın elçisi çıkageldi (Usmân beni çağırmış). Ben Usmân'ın yanına vardım. Usmân bana:

— Senin nasihatın nedir? dedi. Ben Usmân'a hitaben:

— Şübhesiz ki münezzeh olan Allah, Muhammed'i Hakk ile gönderdi ve O'na Kitâb'ı indirdi. Sen de Allah'a ve Rasûlü'ne icabet edenlerden oldun. İki kerre hicret ettin. Allah Elçisi'yle sohbet ve arkadaşlık yaptın ve o'nun yolunu görüp bildin. İnsanlar (sîretinin kötülüğü sebebiyle) Velîd'in hâli hakkında çok söz etmişlerdir, dedim.

Usmân:

— Sen Rasûlullah'a yetiştin (O'ndan hadîs işittin) mi? dedi. Ben:

— Hayır o'ndan hadîs işitmedim, dedim.

Usmân şöyle dedi:

—Sözün bundan sonrasına gelince: Şübhesiz Allah, Muhammed'i hakk ile peygamber göndermiş, ben de Allah'a ve Rasûlü'ne icabet eden kimselerden olmuşumdur. Ve Peygamber'le gönderilmiş olan bilgilere îmân etmiş, senin de söylediğin gibi iki defa hicret etmişimdir. Rasûlullah'la sohbet etmiş ve O'na bey'at eylemişimdir. Allah'a yemîn ederim ki, Allah o'nu vefat ettirinceye kadar ben o'na isyan etmedim ve o'nu hiçbir zaman aldatmadım. o'ndan sonra Ebû Bekr geldi. Ona da isyan etmedim ve aldatmadım. Sonra Umer geldi. Ona da isyan etmedim ve aldatmadım. Sonra ben halîfe seçildim. Öyle olunca benim sizin üzerinizde, onların hakkı gibi hakkım olmadı mı? dedi. Ben:

—Evet oldu, dedim.

Usmân:

—Öyleyse sizlerden bana ulaşan şu uydurma haberler nedir? Amma Velîd'in durumundan zikrettiğin şeye gelince, inşaallah biz onun hakkında haklı karar alacağız, dedi.

Sonra Alî'yi çağırdı da Velîd'e deynekleme cezası vurmasını emretti. Alî de el-Velîd ibn Ukbe'ye seksen deynek vurdu.

İbni Umer (R): "Bizler Peygamber'in hayâtı zamanında (sahâbîler arasındaki fazilet derecelerini görüşürdük de), sahâbîlerden hiçbirisini fazilette Ebû Bekr'e denk tutmazdık. Sonra Umer'e, sonra Usmân'a da müsâvî ve muâdil kimse bulmazdık. Bunlardan sonra Peygamber (S)'in diğer sahâbîlerini bırakırdık. Onların arasında fazilet farkı aramazdık" demiştir.

İbnu Mevheb şöyle demiştir. Mısırlılar'dan bir adam geldi, Beyt'i hacc eyledi, bu sırada oturmakta olan bir topluluk gördü de:

— Bu topluluk kimlerdir?
dedi.

Oradakilerden biri:

— Bunlar Kureyş'tir, dedi.

O zât bu sefer:

— Bunların içinde şeyh kimdir? dedi.

Onlar:

— Abdullah ibn Umer'dir, diye cevâb verdiler.

Bu zât:

— Ey Umer'in oğlu! Ben senden birşey soracağım, onu bana tahdîs et: Uhud günü Usmân (harbe katılmayıp) kaçmıştır, bilir misin? diye sordu.

İbnu Umer:

— Evet, diye cevâb verdi.

Sorucu:

— Usmân'ın Bedir gününde kaybolup harbde hazır bulunmadığını bilir misin? dedi.

İbn Umer:

— Evet biliyorum, dedi.

O kimse:

— Usmân'ın Rıdvan Bey'atı'nda kaybolup Hudeybiye'de hazır bulunmadığını biliyor musun? dedi. İbn Umer:

— Evet biliyorum, diye tasdik etti.

Bu kimse (sorularına aldığı tasdik cevâblarını fikrine uygun bulup tahsîn ederek):

— Allâhu Ekber, dedi.

Bunun üzerine İbn Umer (bu adamın yanlış düşüncelerini düzeltmek üzere):

— Gel, sana hakikati beyân edeyim: Uhud harbi günü Usmân'ın kaçmasına gelince; ben çok iyi bilir, sana da bildiririm ki, Allah Uhud'da bulunmamak kusurunu afv ve bundan doğan günâhını mağfîret etmiştir. Bedir gazasından kaybolması ise, Usmân'ın nikâhında Rasûlullah'ın kızı Rukayye vardı. Rukayye Bedir seferi sırasında ağır hasta idi. Rasûlullah Usmân'a: "Ey Usmân! Senin için Bedir'de hazır bulunan bir gâzî sevabı ve bir gâzî'nin ganimet payı vardır" buyurup izin vermesi sebebiyledir. Rıdvan Bey'atı'ndan kaybolmasına gelince (Mekke'ye vazîfe ile gönderilmiş olmasındandır). Eğer Mekke vadisinde Usmân'dan ziyâde şeref ve nüfûz sahibi bir kimse bulunsaydı, muhakkak Rasûlullah Usmân'ın yerine onu gönderirdi. Rasûlullah, Usmân'ı gönderip, o Mekke'ye gittikten sonra Rıdvan Bey'atı yapılmıştı. Usmân'ın bu şerefli bey'attan mahrum olmaması için, Rasûlullah (S) sağ eline işaret ederek: "İşte bu, Usmân'ın elidir" buyurup onunla sol eli üzerine vurdu da "İşte bu Usmân için bey'attır" buyurdu.

Abdullah ibn Umer, Mısırlı sorucuya (bu açıklamaları verdikten sonra):

— Sana verdiğim bu cevâblarla beraber, artık şimdi gidebilirsin, dedi.

Enes (R) şöyle demiştir: Peygamber (S) beraberinde Ebû Bekr, Umer ve Usmân olduğu hâlde Uhud Dağı'na çıkmıştı. Orada buldukları sırada dağ deprendi. Peygamber hemen: "Ey Uhud sakın ol!" buyurdu. Enes: Zannediyorum ki Peygamber ayağı ile dağa vurdu da: "Senin üzerinde bir Peygamber, bir siddîk ve iki şehîdden başkası yoktur" buyurdu.

Amr ibnu Meymûn şöyle demiştir: Ben, Umer ibnu'l- Hattâb'ı vurulmasından birkaç gün önce Medine'de görmüştüm: Hu-zeyfe ibnu'l-Yemân ile Usmân ibn Huneyf'in yanı başlarında durdu da:

— Nasıl yaptınız? Irak ahâlîsine takat yetiremeyecekleri harâc yüklemiş olmanızdan korkuyor musunuz? dedi.

Onlar:

— Biz Irak arazisine onların tâkat yetirebilecekleri, büyük bir fazlalık olmayan bir vergi yükledik, dediler.

Umer:

— Arazîye takat yetiremeyecekleri bir harâc yüklemiş olmanızdan iyi düşünüp sakınınız, dedi.

Amr ibn Meymûn dedi ki: Huzeyfe ile İbnu Huneyf:

— Hayır, biz oraya takatlerinin üstünde vergi yüklemedik, dediler.

Bunun üzerine Umer:

— Eğer Allah beni selâmette kılsa, muhakkak ben Irak ahâlîsinin dullarını benden sonra ebediyyen bir erkeğe muhtâc olmayacakları hâlde bırakacağım, dedi.

Amr ibn Meymûn şöyle dedi: Umer'in üzerinden sâdece dördüncü gece geçti. Nihayet dördüncü gecenin sabahında Umer vuruldu. Vurulduğu sabah ben Mescid'de saff içinde dikeliyordum. Benimle Umer arasında Abdullah ibn Abbâs bulunuyordu. Umer'in âdeti iki saff arasından geçerken "Saffları düzeltiniz" diye emreder, nihayet saflarda intizâmsızlık görmeyince mihraba geçer, iftitâh tekbîrini alırdı. Cemâatin toplanması için ekseriya ilk rek'atte Yûsuf Sûresi'ni yâhud en-Nahl Sûresi'ni yâhud da bunlara benzer uzunlukta bir sûre okurdu. O sabah da bu suretle mihraba geçip tekbîr aldı. Müteakiben ben Umer'in:

— "Köpek beni öldürdü (yâhud köpek beni yedi)" dediğini işittim.

O anda (Ebû Lû'lû Fîrûz denilen mecûsî) bir Acem genci Umer'i hançerlemişti ve elinde iki yüzlü bir hançerle kaçmaya ve geçtiği saflarda sağlı sollu rast geldiği kimseleri vurmaya başlamıştı. Nihayet bu suretle on üç kimseyi hançerledi. Bunlardan yedisi öldü. Bu kanlı vaziyeti gören müslümânlardan birisi borus denilen geniş başlığını cânînin boynuna atıp geçirdi. Kâfir köle yakalandığını anlayınca kendini hançerleyerek intihar etti.

Umer yaralanınca Abdurrahmân ibn Avf'ın elinden tutup, onu mihraba geçirdi.

Amr ibnu Meymûn şöyle dedi: Umer'e yakın bulunan herkes benim görmekte olduğum bu işi (yânı kölenin Umer'i hançerlemesini) muhakkak görmüştür. Amma mescidin kenarlarında bulunan kimselere gelince onlar birşey bilmiyorlardı. Ancak onlar Umer'in namaz içindeki sesini kaybetmişlerdi. Onlar bundan taaccüb ederek:

— Subhânallah, Subhânallah, diyorlardı.

Abdurrahmân, cemâate hafif bir namaz kıldırıldı. Namazdan çıkınca Umer, İbn Abbâs'a:

— Ey Abbâs oğlu! Git gör bakalım, beni kim vurdu? dedi.

İbn Abbâs bir müddet dolaştıktan sonra geldi ve:

—Cânî, Mugîre ibn Şu'be'nin kölesidir, dedi.

Umer:

— Şu san'atkâr mı? dedi.

İbn Abbâs:

— Evet, diye tasdîk etti.

Umer:

— Allah onun canını alsın! Ben ona iyilik emretmişim. Allah'a hamd olsun ki, benim ölümümü müslümânlık iddiasında bulunan bir kimsenin eliyle yaptırmadı! dedi.

Sonra Umer, İbn Abbâs'a hitaben şunları söyledi:

— Sen ve baban Abbâs, ikiniz Medine'de kâfir kölelerin çok olmasını arzu ediyordunuz.

Abbâs, sahâbîler içinde en çok kölesi olan kimse idi. Bunun üzerine İbn Abbâs, Umer'e:

— İstersen yaparım, yânî eğer istersen Medine'deki köleleri öldürürüz, dedi.

Umer, İbn Abbâs'a:

— Yanlış söyledin. Onları sizin dilinizle konuşmaları, sizin kıblenize namaz kılmaları ve haccınızı hacc yapmalarından sonra öldürebilir misin? dedi.

Amr ibn Meymûn devamla dedi ki: Sonra Umer kendi evine taşındı. Biz de beraberinde gittik. Durum öyle idi ki, sahâbîlere ve Medîne halkına bundan önce bu derece elem verici bir musibet erişmemişti. Bâzı kimse yaralarında tehlike yoktur diyor, bâzı kimse de ben Umer üzerine korkuyorum diyordu. Yaralar tedaviye başlandığı sırada bir mikdâr nebîz getirildi. Umer onu içti, fakat hemen karnından dışarı çıktı. Sonra süt getirildi. Umer onu da içti, fakat bu da karnındaki yaradan çıkmaya başladı. Bunun üzerine herkes, Umer'in bu yaralardan öleceğini bildiler. Biz de Umer'in yanına girdik. Artık insanlar takım takım geldiler de Umer'in iyiliklerini söylüyor, onu övüyorlardı. Bu sırada Umer'in yanına Ensâr'dan genç bir insan geldi de:

— Ey Mü'minlerin Emîri! Allah'ın sana olan lutûf ve insaniyle sevin: Rasûlullah'la sohbetin ve iyice bilmekte olduğun İslâm'daki kıldemin (bunca yüksek hizmetlerin) vardır. Sonra halîfe oldun, hep adalet ettin. Bu beşerî faziletlerden sonra şehîdlik rütbesi vardır! dedi.

Umer:

— Bu halifelik işinin bana bir kefâf olmasını, yânî ne aleyhime ikâbi, ne de lehime sevabı olmasını arzu ettim, dedi.

O genç arkasını dönüp giderken Umer onun izârının uzunluğundan dolayı yerde sürünüyor olduğunu gördü de:

— Şu genci bana geri getirin, dedi. O genç gelince, ona:

— Ey kardeşim oğlu! Elbiseni yerden kaldır. Çünkü bu kaldırma elbisen için daha bekâ verici (yâhud daha temiz kılıcı), Rabb'in için de daha takvâlî olur, dedi.

Bundan sonra Umer oğluna hitaben şunları söyledi:

— Ey Umer'in oğlu Abdullah! Üzerimde olan borçlara bak! dedi.

Borçlarını hesâb ettiler ve borcunu seksen bin yâhud buna yakın buldular. Umer şöyle devam etti:

— Eğer Umer ailesinin malı bu borca yeterse, borcu onların mallarından öde! Eğer Umer'in malı borca yetmezse Adıyy ibn Ka'b oğulları'ndan mal iste. Eğer onların malları da yetmezse Kureyş kabilesinden mal iste ve onlardan öteye, yânî daha başkalarına gitme Bu mallarla benim borcumu öde! Mü'minlerin Anası Âişe'ye git de ona: Umer sana selâm söylüyor, de: "Mü'minlerin Emîri" ta'bîrini söyleme. Çünkü ben bu gün Mü'minlerin Emîri değilim. Ve Âişe'ye: Umer ibnu'l-Hattâb iki arkadaşının yanına gömülmek için senden izin istiyor, de! dedi.

ibn Umer, Âişe'ye gitti, ona selam verip yanına girmeye izin istedi. Sonra Âişe'nin yanına girdi, onu oturmuş (Umer için) ağlıyor buldu. İbn Umer, Âişe'ye:

— Umer ibnu'l-Hattâb sana selâm ediyor ve iki arkadaşının beraberinde gömülmesi hususunda izin istiyor, dedi.

Âişe:

— Ben burayı kendim için düşünüyordum. Fakat bu gün elbette Umer'i nefsim üstün tutarım, dedi.

Abdullah dönüp gelince, Umer'e:

— İşte Abdullah ibn Umer gelmiştir, denildi. Umer:

— Beni kaldırın, dedi.

Bir kimse Umer'i kendisine dayadı. Umer, Abdullah'a:

— Yanında ne haber var? diye sordu. Abdullah:

— Ey Mü'minlerin Emîri! Yanımda senin arzu etmekte olduğun şey vardır. Âişe (iki arkadaşınla gömülmene) izin verdi, dedi.

Umer:

—el-Hamdü lillâh! Bu gün benim için dostlarımın yanına gömülmekten başka daha ehemmiyetli hiçbir iş ve arzu yoktur. Ben ölünce cenazemi hücreye taşıyınız. Sonra Âişe'ye teslim ediniz. Sen Âişe'ye: Umer ibnu'l-Hattâb senden izin diler, de. Eğer Âişe benim oraya gömülmem için izin verirse, beni oraya girdiriniz. Şayet Âişe beni reddederse, sizler benim cesedimi müslümânların kabirlerine götürüp gömünüz, diye vasiyet etti.

Bu sırada mü'minlerin anası Hafsa geldi. Beraberinde birtakım kadınlar yürüyordu. Biz onları görünce kalktık. Hafsa babasının huzuruna girdi ve yanında bir müddet ağladı. Erkekler Umer'in yanına girme izni istediler. Hafsa da kendi ev halkına âid olan bir yere girdi. Biz o içeri mekândan onun ağlamasını işittik. Gelen erkekler Umer'e:

— Ey Mü'minlerin Emîri, vasiyet et, yerine birini halef seç de onu bize tavsiye et, dediler.

Umer:

— Mü'minlerin bu halifelik işine Rasûlullah'ın (S) kendilerinden razı olarak vefat ettiği şu neferler yâhud şu topluluktan daha lâyük bir kimse bulmuyorum, dedi ve Alî, Usmân, ez-Zubeyr, Talha, Sa'd ibn Ebî Vakkas, Abdurrahmân ibn Avf diye isimlerini saydı.

Ve Umer şunu da söyledi:

— Abdullah ibn Umer de sizlerle hazır bulunup nezâret eder. Fakat ona bu halifelik işinden hiçbirşey yoktur (yânî onun re'y hakkı olmayacaktır). Umer'in, oğlunun re'y hakkı olmamasından kırılan gönlünü, o şûrada hazır bulunmasını söylemesi ibn Umer'i teselli hey'etinde olmuştur.

Umer devamla:

— Eğer emirlik Sa'd'a isabet ederse, o bu işin ehli ve yeridir. İsabet etmezse, sizden hanginiz emîr yapılırsa Sa'd'ın yardımını istesin (ondan istifâde etsin). Çünkü ben Sa'd'ı Küfe Valiliğinden ne aczi, ne de hıyanetinden dolayı ayırdım, dedi.

Umer devamla şunları söyledi:

— Benden sonraki halîfeye ilk Muhâcirler'i tavsiye ederim. Bu ilk Muhacirlerden haklarının tanınmasını ve onlara yapılan hürmetin muhafaza edilmesini tavsiye ederim. Ve yine benden sonraki halîfeye Ensâr'a da hayırlı olmasını tavsiye ederim. O Ensâr ki, Peygamber'in ve Muhâcirler'in Medine'ye gelmelerinden önce Medine'yi yurt ve îmân evi edinmiş olan kimselerdir. İşte onların iyilerinin iyilikleri kabul olunmalı, kötülerinin kötülüğü ve kusurları affedilmelidir. Ben yeni halîfeye bütün memleketler halklarına da hayırla muamele etmesini tavsiye ederim. Çünkü onlar İslâm'ın yardımcılarıdır, mal toplayıcılarıdır, çoklukları ve kuvvetleriyle düşmanı öfkelendirenlerdir. Onlardan ancak kendi rızâlarıyla mallarının fazlası alınmalıdır. Ve yine ben yeni halîfeye, bedevilere de hayırla muamele etmesini tavsiye ederim. Çünkü bedeviler Arab'ın aslı ve İslâm'ın maddesidirler. Onların mallarının (en iyilerinden değil de) etraf olanlarından alınıp fakirlerine verilmesini tavsiye ederim. Ve yeni halîfeye Allah'ın zimmetini ve Rasûlullah'ın zimmetini tavsiye ederim: Allah'ın ve Rasûl-lü'nün ahd ve emânında olan (Yahûdî, Hristiyan..) her topluluğun ahd ve emânlarının yerine getirilmesini tavsiye ederim. Bütün ferdlerin ve grupların hakları verilmeli, vazifeleri ve işleri görülmelidir. Onlara bir düşman saldırdığında, onların arkalarından ve önlerinden müdâfaa edilmeleri için harb yapılmalı ve kendileri ancak takat yetirecekleri cizye vergisi ile mükellef kılınmalıdırlar.

(Râvî şöyle devam etti:) Umer vefat edince, onu evinden çıkardık (onun namazını Suheyb kıldırdı). Sonra yürüyerek onu Âişe'nin hücreğine getirdik. Abdullah selâm verdikten sonra Âişe'ye:

— Umer ibnu'l-Hattâb senden izin ister, dedi.

Âişe:

— Onu içeriye girdiriniz, dedi.

Umer hücrenin içine girdirildi ve orada iki arkadaşının yanında kabrine konuldu.

Umer'in gömülmesi işi bitirilince, o şûra hey'eti toplandı. Bu toplantıda Abdurrahmân ibn Avf, ihtilâfı azaltacak ve seçimi kolaylaştıracak şu amelî teklifi söyledi:

— Seçmedeki re'yinizi kendinizden gönül hoşluğu ile üç kişiye veriniz! dedi.

Bu teklif üzerine ez-Zubeyr:

— Ben seçim işimi, yânî re'yimi Alî'ye tahsis ettim, dedi. Talha da:

— Ben seçim işimi Usmân'a tahsis ettim, dedi. Sa'd ibn Ebî Vakkaas:

— Ben seçim işimi Abdurrahmân ibnAvf'a tahsis ettim, dedi. Bunun üzerine Abdurrahmân, Alî ile Usmân'a da:

— Arkadaşlar, hanginiz devlet başkanlığı adaylığından feragat ederse bu seçim işiyle meşgul olmayı ona verelim. Allah ve müslümânlar ona murâkib ve şâhiddir. Onlar işin kendisinde (yâhud kendi i'tikaadında) bu işe kimin daha elverişli olduğunu şübhesiz daha iyi görür ve bilirler, dedi.

Alî ile Usmân sükût ettiler. Bunun üzerine Abdurrahmân iki arkadaşına:

— Öyleyse bu seçim işiyle uğraşmayı bana havale ediyor musunuz? (Çünkü ben size rekaabet edecek değilim.) Allah üzerimde şâhiddir ki, ben sizin efdalinizi seçmekte kısaltma, yâni eksiklik yapmayacağım (adaletten ayrılmayacağım), dedi.

Onlar da:

— Evet (bu seçim işini sana havale ediyoruz), dediler. (Abdurrahmân üç gün üç gece uyku bile uyumaksızın bütün halk tabakalarıyla temas ederek umûmî arzuyu anladı. Bunun üzerine son akdedilen toplantıda Alî'nin elini tutarak:

— Yâ Alî, kat'î bilirsin ki, senin Rasûlullah'a hısımlığın ve hâm'da kıldemin vardır. Allah, üzerinde murâkibdir. Yemîn olsun eğer ben seni emîr seçersem, İslâm ümmeti üzerinde muhakkak adalet edersin. Yine yemîn ederim ki, eğer Usmân'ı seçersem, muhakkak sen onun da sözlerini dinler ve elbette emirlerine itaat edersin, dedi.

Sonra Abdurrahmân ibn Avf, diğerine yânî Usmân'a dönerek, Alî'ye söylediğinin benzerini ona da söyledi. Abdurrahmân onların her ikisinden de bu suretle mîsâk (yânî çok sağlam söz ve ahd) aldıktan sonra, Usmân'a:

— Yâ Usman elini kaldır! dedi ve Usmân'a bey'at etti.

Alî de Usmân'a bey'at etti. (Sonra kapılar açıldı.) Medîne ahâlîsi de girdiler ve Usmân'a bey'at ettiler.

SAHİH-İ MÜSLİM'DE
OSMAN EZ-ZINNÛNEYN (R.A.)

ÂiŖe (R) Ŗöyle demiŖtir:

Resûlûllah (S) benim evimde iki uyluğunu veya iki baldırını açmıŖ olarak yaslanmıŖtı. Derken Ebû Bekr (içeri girmek için) izin istedi. Resûlûllah (S) o halde iken ona izin verdi. Ve konuŖtu. Sonra Ömer izin istedi. Yine aynı halde ona da izin verdi. Ve konuŖtu. Sonra Osman izin istedi. Resûlûllah (S) hemen oturdu. Ve elbisesini düzelitti.

O çıktığı zaman ÂiŖe (R) Ŗunları söyledi:

— Ebû Bekr girdi. O'na gülyüz göstermedin ve aldırış etmedin. Sonra Ömer girdi. Ona da gülyüz göstermedin, aldırış etmedin. Sonra Osman girdi. Hemen oturdun ve elbiseni düzelttin!

Bunun üzerine Resûlûllah (S):

«Kendisinden melekler utanan bir zattan ben utanmayayım mı?» buyurdular.

ÂiŖe (R) ve Osman (R) Ŗöyle demiŖlerdir:

Ebû Bekr, Resûlûllah'ın (S) yanına girmek için izin istemiŖ. Resûlûllah (S) ÂiŖe'nin çarşafına bürünmüŖ olarak döŖeđinin üzerine uzanmıŖ imiŖ. Kendisi o halde iken Ebû Bekr'e izin vermiŖ ve onun hacetini görmüŖ, sonra o gitmiŖ. Bilâhare Ömer izin istemiŖ. Aynı halde ona da izin vermiŖ ve onun da hacetini görmüŖ. Sonra Ömer gitmiŖ. Osman demiŖ ki: Sonra yanıma girmek için ben izin istedim. Hemen oturdu. ÂiŖe'ye de:

«Elbiseni üzerine topla!» dedi.

Ben de hacetimi gördüm. Sonra ayrıldım.

Bunun üzerine ÂiŖe :

— Yâ Resûlallah! Acep neden Osman'dan endiŖe ettiđin gibi Ebû Bekr'le, Ömer'den de endiŖe ettiđini görmedim! demiŖ.

Resûlûllah (S):

«Ŗüphesiz Osman utangaç bir zattır. Ona bu halde girmek için izin versem hacetini bana ulaŖtıramayacađından korktum!» buyurmuŖlar.

Ebû Mûsa'l-Eş'arî (R) şöyle demiştir:

Bir defa Resûlullah (S), Medine'nin bahçelerinden birinde dayanmış olduğu halde yanındaki bir değneği su ile çamur arasına dikmeye çalışırken aniden bir adam kapıyı çaldı.

Bunun üzerine Resûlullah (S),

«Aç! Ve onu cennetle müjdele!» buyurdular.

Bir de baktık Ebû Bekr'miş. Ben ona kapıyı açtım. Ve kendisini cennetle müjdeledim.

Sonra başka bir zat kapının açılmasını istedi.

Resûlullah (S), (yine):

«Aç! Ve onu cennetle müjdele!» buyurdular.

Ben (kapıya) gittim. Bir de baktım Ömer'miş. Ona da kapıyı açtım ve kendisini cennetle müjdeledim.

Sonra başka bir zat kapıyı çaldı. (Bu sefer) Peygamber (S) oturdu. Ve:

«Aç da onu başa gelecek bir musibet şartıyla cennetle müjdele!» buyurdular. (Kapıya) gittim. Bir de baktım (gelen) Osman b. Affan'miş. Ona da kapıyı açtım. Ve kendisini cennetle müjdeledim. Peygamber (S)'in dediğim de söyledim.

Osman:

-Allah'ım sabır! Yahut yardım dilenecek (merci) Allah'dır, dedi.

Ebû Mûsa'l-Eş'arî (R) bir başka rivayette şöyle demiştir:

Kendisi evinde abdest almış, sonra (dışarı) çıkarak: Bugün mutlaka Resûlullah'ın (S) yanına gideceğim. Ve onunla beraber olacağım, demiş. Ve mescide gelmiş. Peygamber (S) 'i sormuş :

— O çıktı; şu tarafa doğru gitti, demişler.

Ebû Musa diyor ki: Ben de onu soruşturarak izinden yola çıktım. Nihayet *Eris* kuyusuna girdi. Ben de kapıda oturdum. Onun kapısı hurma dalından idi. Resûlullah (S) hacetini görüp abdesti alınca kalkarak yanına vardım. Bir de baktım. *Eris* kuyusunun kenarına oturmuş, kuyunun kenarını ortalamış, baldırlarını açmış ve onları kuyunun içine sarkıtmış. Ona selâm verdim. Sonra giderek kapının yanına oturdum. (Kendi kendime) Bugün mutlaka Resûlullah (S)'ın kapıcısı olacağım, dedim. Az sonra Ebû Bekr geldi ve kapıyı çaldı.

— Kim o? dedim. !

— Ağır ol! dedim.

-Ebû Bekr! cevâbını verdi.

Sonra giderek:

— Yâ Resûlallah! Bu (gelen) Ebû Bekr'dir. İzin istiyor, dedim.

«Ona izin ver! Ve kendisini cennetle müjdele!» buyurdu.

Ben dönüp geldim ve Ebû Bekr'e :

— Gir! Hem Resûlullah (S) seni cennetle müjdeliyor, dedim.

Ebû Bekr girdi. Ve Resûlullah (S) in sağ tarafına onunla birlikte kuyunun kenarına oturdu. Ayaklarını da Peygamber (S) 'in yaptığı gibi kuyuya sarkıttı. Ve baldırlarını açtı. Sonra ben (kapı yanına) döndüm ve oturdum. Kardeşimi abdest alırken bırakmışım. Bana yetişecekti. (İçimden kardeşimi kasederek) Eğer Allah, filâna hayır murad etti ise, onu (buraya) getirir, dedim. Bir de baktım. Bir insan kapıyı kıpırdatıyor:

— Kim o? dedim.

— Ömer b. Hattâbım! dedi.

— Ağır ol! dedim.

Sonra Resûlullah'a (S) gelerek selâm verdim ve:

— Bu (gelen) Ömer'dir, izin istiyor! dedim.

«Ona izin ver, ve kendisini cennetle müjdele!» buyurdular.

Hemen Ömer'e gelerek:

— İzin verdi. Hem Resûlullah (S) seni cennetle müjdeliyor! dedim.

O da girdi. Ve Resûlullah'la (S) birlikte onun sol tarafına kuyu kenarına oturdu. Ayaklarını da kuyuya sarkıttı. Sonra (ben kapı yanına) dönerek oturdum. Ve (kardeşimi kasederek) Allah filâna hayır murad etti ise onu (buraya) getirir, dedim. Derken az sonra bir insan gelerek kapıyı salladı:

— Kim o? dedim.

— Osman b. Affân'ım! cevâbını verdi.

— Ağır ol? Dedim

ve Peygamber'e (S) gelerek kendisine haber verdim.

«Ona izin ver ve başına gelecek bir belâ ile birlikte kendisini cennetle müjdele!» buyurdu.

Hemen geldim ve:

— Gir! Hem Resûlullah (S) başına gelecek bir belâ ile birlikte seni cennetle müjdeliyor, dedim. O da girdi. Fakat kuyu kenarını dolmuş buldu. Ve Öbür taraftan onların karşısına oturdu.

(Saîd b. Müseyyeb, "Ben bu durumu onların kabirlerine yordum. Üçü şurada toplanacaklar, Osman ayrılacak.»", dedi.)

